HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מתני' הערלה וכלאי הכרם מצטרפין. [1] כלאמרי' [2] גבי פגול ונותר: **גמ' וסברא לן שאול ומנוח.** [3] אמילה כל שהוא עובר בלאו וא"כ למאי מצטרפין: **מתני' הנגד.** שהוא מטמא ג' אצבעות על ג' אצבעות **והשק.** שיעורו ד' טפחים על ד' טפחים: הנגד מצטרף לשק שקל הימנו [4] לארבעה על ארבעה וכן כל אחד ואחד מצטרף לקל הימנו דשק מצטרף לעור לאמשה על אמשה והעור למעך לששה על ששה דהיינו לקל הימנו אבל לא הקל עם האמור דלהכי תנא להו הכי הנגד והשק הנגד והעור כו' כולן מצטרפין זה עם זה: **מפני שהן ראוין ליטמא במושב.** מפני שכשיש בין כולן [5] שיעור אחד [6] בין שניהם ראוין ליטמא מושב [7] עליו הלכך מצטרפין: **גמ' תנא קילע מכולן.** שאם תתן מכולן משהו מכל הני דתנן במתני' מהנגד ומשק ומעור וממעך ועשה מכולן נגד: **נמשכב ג'.** כלומר אם מיגע עליו לעשותו למשכב כגון לתופרו בכסא אם יש באותו נגד ששה על ששה הואיל וראוי לעשות ממנו טלאי לכסא שנקרע מטמא משום משכב: **ואם תיגעו למושב.** לעשותו טלאי לנגד אם יש באותו נגד טפח על טפח מטמא משום [8] זב: **לאחיזה.** אם תיגע עליו לאחיזה מטמא אפילו בכל שהוא: **מאי לאחיזה אמר ר"ל שכן עומד לנוולה.** שכן ראוי אותו נגד לאורגים [9] שהוא המליץ המטוה של אריג בסוגין או בשום דבר כדי לחזקו כורך נגד כל שהוא על אצבעו להגין עליו אלא יתחכו החוט והיינו עומד לנוולה לכרוך על אצבעו כשאורג ומטוה החוטין ונוולה היא אריגה בלתמרינן במס' גיטין (דף ל.) אשכחה דיתבא ונוולה: **הואיל וראוי לקולאי תאנים.** שכשמתכין את התאנים כורכין נגד כל דהו על ידיהם שלא יתגלגלו בדבש התאנים הלכך מקבל טומאה: **הדרן עלך קדשי מזבח**

הנהנה. אע"פ שלא פגם מעל. קס"ד [10] אין נהנה [שאין דרכו לפגום ואין נהנה][11] שדרכו לפגום קאמר ר' עקיבא דאין שנהנה מעל: **שיש בו פגם. נפנה קטנה.** ענק של זהב של הקדש בגוארה או טבעת בידה: **או שפה בכוס של זהב.** של הקדש. כל הני אין בהו פגם שאין נפגמין בכך אלא כיון שנהנה פרוטה מעל. והיכי משעריגן בהו הכי אומדין כמה רוצה אשה ליתן שיאשלו [12] תכשיטין הללו להוליכן לבית המשתה להתכבד בהן ומשלמת להקדש שיעור הנאה שנשתמשה בהן: **וכל דבר שיש בו פגם.** כגון לבשה חלוק או כסה בטלית או ביקע בקרדום הואיל ועומדין ליפגם לא מעל עד שיפגום בהן בש"פ: **גמ' תנא ומודה ר"ע נהכמים בדבר שיש בו פגם.** יב) לא מעל אלא לכשיפגמנו דלא אזלינן בתר הנאה אלא בתר פגם: ופריך א"כ דמודה ר"ע לרבנן בדבר שיש בו פגם דלא מעל עד שיפגום ופשיטא דרישא דקאמר ר"ע כיון שנהנה מעל בדבר שאין בו פגם א"כ היינו רבנן ומאי קא מיפלגי: **אמר רבא בלבוש מציעאה.** דלא נדיש ליה מבחוץ לגמרי דמלבוש החיצון פגיס לאתר ולא לגמרי מבפנים סמוך לבשרו דהוה נמי פגיס לאתר שמתחתיו [13] לבשר אלא בלבוש שלובש בינתים בין מלבוש העליון ובין התחתון שאינו נפגם עד זמן מרובה: **ומלמלא.** בגד של פשתן שדק ביותר כדאמרינן (גיטין דף נט.) דבר הנמלל ונמתח דהוי כי אמגוזא [14] [ופלגא] שכל כך דק שכשכורכין אותו כולו ביחד אין הכרך גדול יותר מאגוז [15] [וחלין] ולפי שדמיו יקרים הרבה אינו לובשו אלא פעם בשנה או פעמים ומשמרו הרבה שלא יפגם ואין בו פגם עד זמן מרובה. והכא פליגי ר"ע סבר הואיל והוו דברים שאינן נפגמין לאתר אע"ג דפגמי לאחר זמן כיון דלא פגמי לאתר הוי כדבר שאין בו פגם דמועלין בו כיון שנהנה ממנו כשום פרוטה אע"ג דלא פגם ורבנן סברי הואיל ויש בו פגם מ"מ לא מעל עד שיפגום יג): **נפש.** התמרו במעילה: **וכן הוא אומר וימעלו וגו' ויזנו אחרי הבעלים.** ששינו עצמם מן המקום לעבודת כוכבים: יכול

מתני' הערלה וכלאי הכרם מצטרפין זה עם זה ר' שמעון אומר אין מצטרפין: גמ' ומי צריך ר"ש לצרופי [2] והתניא ר"ש אומר כל שהוא למכות תני אין צריכין לצרף: מתני' [3] הנגד והשק השק והעור העור והמפץ [7] כולן מצטרפין זה עם זה אר"ש מה טעם מפני שהן ראוין ליטמא במושב: גמ' תנא [3] [5] קיצע מכולן [1] שלשה ועשה מהן בגד למשכב שלשה למושב טפח לאחיזה כל שהו מאי לאחיזה אמר ר"ל אמר ר' יוסי אי עומד [6] לנוולה במתניתא תנא [7] הואיל וראוי לקוצצי תאנים:

הדרן עלך קדשי מזבח

[1] הנהנה מן ההקדש שוה פרוטה אע"פ שלא פגם מעל דברי ר"ע וחכ"א כל דבר [2] שיש בו פגם לא מעל עד שיפגום ושאין בו פגם כיון שנהנה מעל כיצד נתנה קטלא בצוארה טבעת בידה שתה בכוס של זהב כיון שנהנה מעל לבש בחלוק כסה בטלית ביקע בקרדום לא מעל עד שיפגום [3] [1] הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום כשהיא מתה [2] כיון שנהנה מעל: גמ' תנא [3] [4] מודה ר"ע לחכמים בדבר שיש בו פגם במאי קא מיפלגי אמר רבא בלבוש מציעאה ומלמלא ת"ר [1] נפש אחד היחיד ואחד הנשיא ואחד המשיח [1] כי תמעל מעל אין מעל אלא שנוי וכן הוא אומר [2] איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל ואומר [3] וימעלו באלהי אבותיהם

הערלה וכלאי הכרם [5] מצטרפין זה עם זה ר' שמעון אומר אין מצטרפין: גמ' ומי צריך ר"ש לצרופי [6] והתניא ר"ש אומר כל שהוא למכות תני אין צריכין לצרף: מתני' [7] הנגד והשק השק והעור העור והמפץ [8] כולן מצטרפין זה עם זה אר"ש מה טעם מפני שהן ראוין ליטמא במושב: גמ' תנא [9] [10] קיצע מכולן [11] שלשה ועשה מהן בגד למשכב שלשה למושב טפח לאחיזה כל שהו מאי לאחיזה אמר ר"ל אמר ר' יוסי אי עומד [12] לנוולה במתניתא תנא [13] הואיל וראוי לקוצצי תאנים:

הדרן עלך קדשי מזבח

הנהנה שוה פרוטה מן ההקדש אע"פ שלא פגם מעל. מפרש בגמרא דמודה ר"ע בדבר שיש בו פגם [1] ומפרש במאי פליגי ר"ע וחכמים: נתנה קטלא בצוארה. קטלא היא רציד וצירוצלמי [2] אלעדה המוזגים קטלא: שתה בכוס של זהב כיון שנהנה מעל. לפי [3] שדבר שאין בו פגם: לבש בחלוק כסה בטלית בקע בקרדום לא מעל עד שיפגום. [4] הנהנה מן החטאת לא מעל עד שיפגום. מפרש לה בגמרא [5] **במאי קמיפלגי בלבוש אמצעי ומלמלי.** פירוש [6] לבוש אמצעי לאפוקי עליונה שהוא [7] פוגם יותר מדאי וכן התחתון סמוך לבשר פוגם הרבה אבל אמצעי אינו פוגם אבל לזמן מרובה הוא פוגם ובהא פליגי דרבנן סברי כיון דלקמיה [8] פגיס דבר שיש בו פגם הוא ואין מועילין עד שיפגום ור"ע סבר [9][כיון] דהשתא לא פגיס דבר שאינו פוגם הוא [10] ויש מפרשים לבושא מציעא יש בו פגם מיד אבל אינו ניכר [11] עד לפנים רבנן סברי דדבר שיש בו פגם הוא אין מועלין בו עד שיפגום ור"ע סבר [12] דבר שאין בו פגם הוא [13] ופירש הקונטרס לשון אחרון עיקר [14] (והשמות מוכח בו לפנים) ונראה לרבי כי הדין עמהם דהיכא דאין בו פגם עתה ולקמן יפגם דבר שאין בו פגם הוא לכ"ע כדאיתא לקמיה דפריך על הא דשתה בכוס של זהב והכא [15] לאו בר איפגומי הוא בתמיה וכו' עד דמסיק נהי דלא איכא נהנה ופגם [16] לאתר מי לא איכא פגימה כו' כלומר לקמיה איכא פגימה ואפילו הכי קרי ליה בתמתי' לכוס של זהב דבר שאין בו פגם וליכא מאן דפליג:

ומלמלא. בגיטין (דף נט.) מפרש שהוא בגד דק והוי כאמגוזא ופלגי אמגוזא ולענין דבר שיש בו פגם הוי כלבוש מציעאה:

אין מעילה אלא שינוי. פירוש [1] מקדש לחול [2] על מרשות לרשות מרשות הקדש לרשות חול ומייתי לאיתי מסוטה שהיא עושה שינוי שמנאת בעלה [3] ועוסקת ומדבקת בדבר שהוא חולין וגנאי לה:

ואומר וימעלו (בני ישראל בה') באלהי אבותיהם ויזנו אחרי הבעלים. [4] תימה מאי ואומר וי"ל דאי מסוטה ה"א דדוקא נהנה דומיא דסוטה שנהנית מן העבירה אבל שיהי אלא הנאה כגון מעות דהקדש דמועלין לחולין שלוקח בהם חפץ לעצמו או כתמנו במתני' גבי אחן אן קורה של הקדש נתנה לחבירו הוא מעל דאין גופו נהנה מן הסוטה עצמו

תני אין צריכין לצרף. תימה דבפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף סח:) קאמר לר"ש לעיל מן הערלה וכלאי הכרם רש"א אין מצטרפין לקל ולא לחמר: **גמ' וסברא לן שאול ומנוח.** [1] אמילה כל שהוא עובר בלאו וא"כ למאי מצטרפין: **מתני' הנגד.** שהוא מטמא ג' אצבעות על ג' אצבעות: **והשק.** שיעורו ד' טפחים על ד' טפחים: הנגד מצטרף לשק שקל הימנו [2] לארבעה על ארבעה וכן כל אחד ואחד מצטרף לקל הימנו דשק מצטרף לעור לאמשה על אמשה והעור למעך לששה על ששה דהיינו לקל הימנו אבל לא הקל עם האמור דלהכי תנא להו הכי הנגד והשק הנגד והעור כו' כולן מצטרפין זה עם זה: **מפני שהן ראוין ליטמא במושב.** מפני שכשיש בין כולן [3] שיעור אחד [4] בין שניהם ראוין ליטמא מושב [5] עליו הלכך מצטרפין: **גמ' תנא קילע מכולן.** שאם תתן מכולן משהו מכל הני דתנן במתני' מהנגד ומשק ומעור וממעך ועשה מכולן נגד: **נמשכב ג'.** כלומר אם מיגע עליו לעשותו למשכב כגון לתופרו בכסא אם יש באותו נגד ששה על ששה הואיל וראוי לעשות ממנו טלאי לכסא שנקרע מטמא משום משכב: **ואם תיגעו למושב.** לעשותו טלאי לנגד אם יש באותו נגד טפח על טפח מטמא משום [6] זב: **לאחיזה.** אם תיגע עליו לאחיזה מטמא אפילו בכל שהוא: **מאי לאחיזה אמר ר"ל שכן עומד לנוולה.** שכן ראוי אותו נגד לאורגים [7] שהוא המליץ המטוה של אריג בסוגין או בשום דבר כדי לחזקו כורך נגד כל שהוא על אצבעו להגין עליו אלא יתחכו החוט והיינו עומד לנוולה לכרוך על אצבעו כשאורג ומטוה החוטין ונוולה היא אריגה בלתמרינן במס' גיטין (דף ל.) אשכחה דיתבא ונוולה: **הואיל וראוי לקולאי תאנים.** שכשמתכין את התאנים כורכין נגד כל דהו על ידיהם שלא יתגלגלו בדבש התאנים הלכך מקבל טומאה: **הדרן עלך קדשי מזבח**

הנהנה. אע"פ שלא פגם מעל. קס"ד [8] אין נהנה [שאין דרכו לפגום ואין נהנה][9] שדרכו לפגום קאמר ר' עקיבא דכיון שנהנה מעל: **שיש בו פגם. נפנה קטנה.** ענק של זהב של הקדש בגוארה או טבעת בידה: **או שפה בכוס של זהב.** של הקדש. כל הני אין בהו פגם שאין נפגמין בכך אלא כיון שנהנה פרוטה מעל. והיכי משעריגן בהו הכי אומדין כמה רוצה אשה ליתן שיאשלו [10] תכשיטין הללו להוליכן לבית המשתה להתכבד בהן ומשלמת להקדש שיעור הנאה שנשתמשה בהן: **וכל דבר שיש בו פגם.** כגון לבשה חלוק או כסה בטלית או ביקע בקרדום הואיל ועומדין ליפגם לא מעל עד שיפגום בהן בש"פ: **גמ' תנא ומודה ר"ע נחכמים בדבר שיש בו פגם.** [11] לא מעל אלא לכשיפגמנו דלא אזלינן בתר הנאה אלא בתר פגם: ופריך א"כ דמודה ר"ע לרבנן בדבר שיש בו פגם דלא מעל עד שיפגום ופשיטא דרישא דקאמר ר"ע כיון שנהנה מעל בדבר שאין בו פגם א"כ היינו רבנן ומאי קא מיפלגי: **אמר רבא בלבוש מציעאה.** דלא נדיש ליה מבחוץ לגמרי דמלבוש החיצון פגיס לאתר ולא לגמרי מבפנים סמוך לבשרו דהוה נמי פגיס לאתר שמתחתיו [12] לבשר אלא בלבוש שלובש בינתים בין מלבוש העליון ובין התחתון שאינו נפגם עד זמן מרובה: **ומלמלא.** בגד של פשתן שדק ביותר כדאמרינן (גיטין דף נט.) דבר הנמלל ונמתח דהוי כי אמגוזא [13] [ופלגא] שכל כך דק שכשכורכין אותו כולו ביחד אין הכרך גדול יותר מאגוז [14] [וחלין] ולפי שדמיו יקרים הרבה אינו לובשו אלא פעם בשנה או פעמים ומשמרו הרבה שלא יפגם ואין בו פגם עד זמן מרובה. והכא פליגי ר"ע סבר הואיל והוו דברים שאינן נפגמין לאתר אע"ג דפגמי לאחר זמן כיון דלא פגמי לאתר הוי כדבר שאין בו פגם דמועלין בו כיון שנהנה ממנו כשום פרוטה אע"ג דלא פגם ורבנן סברי הואיל ויש בו פגם מ"מ לא מעל עד שיפגום יג): **נפש.** התמרו במעילה: **וכן הוא אומר וימעלו וגו' ויזנו אחרי הבעלים.** ששינו עצמם מן המקום לעבודת כוכבים: יכול

לשק. שקל הימנו לד' על ד' וכן כל אחד מצטרף לקל כולן מצטרף לקל כולן מצטרף זה עם זה לשיעור טומאה הקל הימנו אבל לא הקל עם החמור להכי תנא להו הכי וכולן מצטרפות שנים עם שנים ליטמא מושב מפני שהן ראוין בשיש בין כולן שיעור אחד ראויין לטמא לישב עליו הזב הלכך מצטרפי': קיצע מכולן. כלומר חתך משהו מכל אחד מהנך הבגד והשק והעור והמפץ: ועשה מהן בגד למשכב שלשה. כלומר אם יש באותו בגד שלשה על שלשה ראוי לעשות ממנו טלאי לכסת כשהוא קרוע ומטמא משום משכב ואם יש באותו בגד טפח על טפח ראוי הוא ליטלות על גבי כר ומטמא משום מושב זב לאחיזה כל שהוא ואם אין לו לאותו בגד אלא כל שהו מטמא משום אחיזה: מאי לאחיזה שכן עומד לטולא. שכן ראוי הוא אותו משהו בגד לאורגים שכשהוא מחליק את המטוה של אריגה בסוכין או בשום דבר כדי להזקו כורך משהו בגד על אצבעו ומחליק את הטורי ואותו סמרטוט שעל אצבעו משמר אצבעו שלא יתחכו החוט ואותו שכורך באצבעו נקרא טולא: וראוי נמי לקוצצי תאנים. אותן שמבקעין את התאנים ומולחין אותו כורכין משהו על אצבעם שלא יתלכלך בשומן התאנים: **הדרן עלך קדשי מזבח**

הנהנה שוה פרוטה מן ההקדש אע"פ שלא פגם מעל. קס"ד דבדר שאין בו פגם ורבין בדבר שאין בו פגם קאמר ר"ע דכיון דנהנה שוה פרוטה מעל: וחכ"א כל דבר שיש בו פגם כו'. כיצד דבר שאין בו פגם כגון: נתנה קטלא. ענק של זהב של הקדש בצוארה או טבעת בידה: או שתה בכוס של זהב.

לד א מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה יד:

לה ב מיי' פכ"א מהל' כלים הלכה ד:

לו ג ד מיי' שם הל' ג:

א ה מיי' פ"ז מהלכות מעילה הלכה ח:

ב ו מיי' שם הלכה ב:

תורה אור השלם

1. נֶפֶשׁ כִּי תִמְעֹל מַעַל וְחָטְאָה בִּשְׁגֶגָה מִקָּדְשֵׁי יְיָ וְהֵבִיא אֶת אֲשָׁמוֹ לַיְיָ אֵיל תָּמִים מִן הַצֹּאן בְּעֶרְכְּךָ כֶּסֶף שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ לְאָשָׁם: ויקרא ה טו
2. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי תִשְׂטֶה אִשְׁתּוֹ וּמָעֲלָה בּוֹ מָעֹל: במדבר ה יב
3. וַיִּמְעֲלוּ בֵּאלֹהֵי אֲבוֹתֵיהֶם וַיִּזְנוּ אַחֲרֵי אֱלֹהֵי עַמֵּי הָאָרֶץ אֲשֶׁר הִשְׁמִיד אֱלֹהִים מִפְּנֵיהֶם: דברי הימים א ה כה

מוסף רש"י

הערלה וכלאי הכרם מצטרפין. אם נפלו שניהם לפחות ממתמים (ע"ז סח:). **כל שהוא.** בכל האיסורין (מכות יז. שבועות כא:) **למכות.** בהתראה (שבועות שם). **הנגד והשק.** הואיל וממנן קרוב לבוים שוה, מצטרפין להשלים את הקל, שאם אין בשק ד' הנגד שהוא חמור מעלינו, אבל השק אינו משלים הנגד החמור. שק מעולה של עזים עשוי והוא עב יותר מן הנגד ואינו מגיע לעוביו של עור (סוכה יז: וכעי"ז שבת עו.).

הדרן עלך קדשי מזבח כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. עד שיחסר ממנו, דכיון דקדושת דמיס הוא לא מעל עד שיחסר דמיה, כגון שתלש מן הצמר או שחתך בה והכחישה, דכיון דבעצה מוס היא קיימא לדמיה וקיי"ל כל הטומד לדמיס אין מועלין בו עד שיחסר מדמיו, אבל כל שאינו עומד לדמיס, כגון כוס של זהב של הקדש, כיון שנהנה בו אע"פ שלא פגמו אינו מעל (לעיל ב: וכעי"ז סו.). **כשהיא מתה.** דלאו לדמי קיימא, דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים, כיון שנהנה. כשהיא פרוטה, מעל. אע"פ שלא חיסרו, והאי מעל מדרבנן הוא, דלאחר שמתה ד"ש אין בה מעילה מדאורייתא, אלא מאי מעל מדרבנן (לעיל ב: וכעי"ז סו.).

רבינו גרשום

כלומר דתרווייהו ראשון ושני עבדי ביה מלתא בשלישי הואיל וראשון עביד שני ושני עביד שלישי: הערלה וכלאי הכרם מצטרפין האוכל חצי שיעור מזה וחצי מזה מצטרפין לילקות את הארבעים: הנגד. שהוא מטמא שלשה על שלשה: והשק. שהוא מטמא ארבע על ארבע: הנגד מצטרף

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הנגד וכו' שקל הימנו מצטרף לארבעה:

שיטה מקובצת

א) מצטרפין. מס' ע"ז (דף סח:): ב) קיצע מכולן. כלומר משהו חתך מכל אחד מהנך הנגד והשק והעור והמפץ ועשה מהן בגד למשכב ג' כלומר אם יש באותו בגד ג' טפחים [הואיל וראוי לעשות] ממנו טלאי לכסת קרוע מטמא משום משכב ואם יש באותו בגד טפח על טפח ראוי ליטלות ע"ג החמור ומטמא משום מושב. הרא"ש ז"ל. וכתוב בגליון מה שאמר במתני' שמצטרפין לקל דוקא היא הפך מזה שמכאן נראה שאם חתך מעט מכולם אפילו מן המפץ יכנס בחשבון ג' טפחים של בגד לטמא במשכב הזב ז"ל דה"ק שקצע בכונה כך מזה שהיה בגד שלם וכך מזה ותקנו אז מחשבתו ומעשיו הכינוהו לזה אבל אם נזדמן תחיכת מפץ ואין בו ששה טפחים אינה מטמא במשכב הזב והעור פחות מה' והשק פחות מד' וכן פי' בפי' לא נודע למי שבריתה זו מדברת בדאקצע וחתך ותקנו לכך אם ראוי הוא לאותו דבר ושכל אחד היה בגד שלם אבל אם היה פחות מג' בבגד ופחות מד' בשק וחתך ועשה מהם ג' למשכב אינו מטמא ע"כ: ג) לנוולה. גירסת הערוך טולא ועיין בערך ל: ד) כיון שנהנה מעל. (דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים) באין עומד לפגם קאמר כיון שנהנה מעל דהוי דבר שאין בו פגם. תוס':

ה) תנא ומודה ר"ע: ו) תיבות בין שניהם נמחק: ז) על תיבת עליו נרשם קו מלמעלה להורות כי לפ"ד ראוי למחקו: ח) משום מושב זב: ט) לאורגים שכשהוא מחליק: י) קס"ד דבין בדבר שאין דרכו: יא) ובין בדבר שיש בו פגם כלומר שדרכו לפגום קאמר ר"ע דכיון שנהנה שוה פרוטה מעל: יב) פגם כלומר לשיפגמנו מעל דלא תיבת לא ל"ש [ותיבת אלא] נמחק: יג) שיפגום. גליון ובהא קמפלגי ר"ע סבר אע"ג דלא פגם ליה לאלתר כיון דעתיד לפגום לאחר זמן ע"י לבישה דבר שיש בו פגם קרינא ביה וחשבינן כיון דלבשיה כאילו לאלתר פגמה ומעל ורבנן סברי כדאמרינן במתניתין בפירוש כל דבר שיש בו פגם לא מעל עד שיפגום בודאי. הרא"ש ז"ל: יד) מצטרפין ס"א דמס' ערלה דתנן הערלה וכלאי כרם עולים באחד ומאתים ומצטרפין זה עם זה ר"ש אומר אין מצטרפין ור"ל דאין מצטרפין כיון שאין שניהם איסור אחד ומין אחד והתלמוד קיצר הלשון ולא פירש טעמו של ר"ש: טו) אחד ומין אחד אות מ' נמחק: טז) ולא הביא רק קצת אות ד' נמחק: יז) לאיסור וא"מאי פריך לר"ש לישני דהכא מיירי ע"י תערובת ולכך בעי צירוף וי"ל דודאי התם בההיא דעבודת כוכבים רוצה לומר: יח) מיירי שלא נתערבו אות ב' נמחק: יט) באחד ומאתים (תיבת מאה נמחק) ועוד ר"ל דהכא לא מיירי בתערובות מדלא קתני מצטרפין לאיסור בלבד אינו אע"פ ששיעוריהן חלוקין זה מזה שהבגד מטמא מג' על ג' והשק מד' על ד' והעור מה' על ה' והמפץ מו' על ו' וכדקאמר הכא דבגד משלים לשיעור השק אמר ר"ש מה טעם מצטרף שהן ראוין לטמא מושב ששיעור מושב טפח וכולן שוין באותו שיעור אפילו בשאר טומאות שהן חלוקין מצטרפות והכי תני במסכת סוכה קיצע מכולן טפח על טפח טמא ור"ל אם קיצע מכל אחד ואחד לבדו מטמא במושב טפח (דף עו): כ) תאנים שידיהם מלוכלכות מלחלוחית התאנים ומנקמנות בכל שהוא: כא) פגם כגון טלית שדרכו לפגום דלא מעל עד שיפגום ומפרש דפליגי רבי עקיבא וחכמים בדבר שאין דגילות לפגום [כי אם] על ידי רוב תשמיש ואפ"ה משוי ליה ר"ע כדבר שאין בו פגם כלל: כב) ובירושלמי מתרגם אצעדה קטלא: כג) לפי שהוא דבר אות ש' נמחק: כד) שיפגום דדבר שיש בו פגם לא מעל עד שיפגום: כה) בגמרא הס"ד ומה"ד ומודה ר"ע לבשר שיש בו פגם. במאי קמפלגי דרבנן אית להו נמי דדבר שאין בו פגם כיון שנהנה מעל בלא שום פגימה כדמפרש במתניתין בלבוש מציעה אות א' ותיבת מלמלי נמחק: כו) תיבות לבוש אמצעי נמחק: כז) שהוא פגום מיד רבן התחתון שסמוך לבשר פוגם הרבה מחמת זיעת בשרו ואינו צריך עד שיפגם אבל אמצעי אינו פגום עתה אבל עד זמן מרובה: כח) דלקמיה פוגם דבר: כט) סבר כיון דהשתא לא פגם דבר: ל) הוא ולכך קאמר דמועל בלא פגימה וקשיא על זה הפי' דפי' לרבנן דמשום שיפגום לקמיה דבר שיש בו פגם עתה ולקמיה יפגום דבר שאין בו פגם הוא לכ"ע דפריך עלה דההיא דשתה בכוס של זהב ודהכא לאו בר איפגומי הוא בתמיה א"כ משמע דכוס של זהב מידי דמיפגם הוא ואפ"ה קרי ליה במתניתין דבר שאין בו פגם וליכא מאן דפליג דל"ל דשאני התם שאינו פוגם אלא לזמן מרובה יותר מדאי אבל הכא בתמתי נהי נמי דאינו פוגם לאלתר אבל מ"מ לזמן מרובה פוגם כלל מיד עד שיפגום ועי"ל דזהב אינו פוגם אע"ג דאינו ניכר כיון דפוגם אע"ג דאינו ניכר דבר שפוגם קרינא ביה כי דרכו ליפגם מעט ולכך אין מועילין. מן תיבת לפנים עד תיבת אין נמחק: לא) סבר מכיון דאין הפגם ניכר דבר שאין בו פגם ופירש עד ס"ד נמחק: לב) פירוש שמשנהו מקודש לחול שמוציאהו מרשות הקדש בלא שום הנאה שתמכנון להוציא החפץ מקדש לחול ולהמכא נפקא לן דאדם שמוציא דבר מקודש לחול מעל תיבות לחול מעל מרשות לרשות לחול נמחק: לג) בעלה ומדבקת בנואף שלה שהוא תיבות ועוסקת בדבר נמחק: לד) הבעלים גם זה שינוי הוא שמניחים הקב"ה שהוא חי וקיים לנצח ודובקים באלהים אחרים שהם מתים וחולין והבל הבלים תימה מאי ואומר דמייתי דברי קבלה אחר דברי תורה וי"ל: